

Iz knjige "ČUDESA BOŽJEG MILOSRĐA Svjedočanstva iz života"

ISUS JE IZLIJEČIO MOJE SRCE

Imam 30 godina. Od dvadesete godine u stopu me prate životne

poteškoće. Prije pet godina moja je obitelj, nakon dugogodišnje bitke,

izgubila jedinog sina. Otac i majka su se tada gorljivo okrenuli Bogu.

Pokušavali su i mene dodatno približiti Njegovoj milosti, no nisam ih baš

doživljavala i njihovim pokušajima nisam pridavala veći značaj. Na svetu

sam misu odlazila povremeno, ponekad bih izmolila molitvu, i smatrala

sam da je taj moj doprinos sasvim dovoljan.

Kako je vrijeme prolazilo, počela sam biti gnjevna i razočarana: sobom, životom, ljudima. Nakon dugogodišnjeg obrazovanja nikako nisam mogla pronaći posao u struci, pa sam prihvatila posao koji, za malu plaću, iziskuje svakodnevno stajanje, rad vikendima i praznicima. Ljudi su mi znali dobaciti kako me žale jer radim u takvim uvjetima.

Počela sam se ljutiti zbog truda koji sam uložila u obrazovanje, i zbog tragedije koja je zadesila upravo moju obitelj. Imala sam osjećaj da je sve uloženo uzaludno i beskorisno, a ja osuđena na takav život do smrti.

Odjednom sam se počela preispitivati, i razmišljati o vječnosti i Isusovim mukama.

Tada sam, sasvim slučajno (danas znam da ništa nije slučajno), na jednome portalu naišla na obavijest o susretu u mome gradu, koji predvodi gosp. Lončar. Odmah sam znala da moram otići, iako dotad nisam čula za Kristofore. Zvala sam i članove svoje obitelji, ali nitko nije imao vremena pa sam odlučila sama poći „u nepoznato“. Cijeli sam dan bila uzbuđena očekujući početak susreta. Sjela sam u zadnji red, utopila se u masi nepoznatih lica i prepustila se. Kada je gosp. Lončar završio s predavanjima, počeo je moliti za prisutne. U jednom sam se trenutku,

kada sam čula koliko prisutnih boluje od teških bolesti, zasramila svojih

ogorčenja. Mislila sam u sebi: Pa neće gosp. Lončar reći da jedna prisutna

osoba ozdravlja od loših uvjeta rada kad ima toliko nezaposlenih.

Ipak, prepustila sam se. A kada sam čula koliko ljudi ozdravlja, počela

sam plakati. Suze su mi same tekle. Tada sam začula kako gosp. Lončar

kaže da Isus ozdravlja mlađu žensku osobu od osjećaja bespomoćnosti i

liječi njezino srce. Osjetila sam vrućinu, srce mi je počelo jako udarati i

znala sam da sam to ja. Osjećaji su se miješali: od radosti, nevjerice do

plača.

Tog sam dana shvatila da sam se pouzdavala u ljude, a ne u Isusa.

Moja duša bila je gladna njegove prisutnosti i milosti.

Počela sam redovito ići na svetu misu, svakodnevno moliti i čitati Sveto

pismo. Smirila sam se i opustila, što su primijetili i drugi; osjećaj

bespomoćnosti iščeznuo je, a svoje sam terete prepustila Njemu.

Sada živim u stalnoj prisutnosti i sjedinjenosti s Isusom Kristom.

Hvala Bogu što je poslao gosp. Lončara, velika hvala!!! (S. T.)

